

www.el3devuit.cat
LES 3 MÉS VISITADES

1	ACTUALITAT	Un grup d'afectats per la hipoteca assalta un supermercat
2	CASTELLS	Els Castellers de Vilafranca participant a la manifestació...
3	CULTURA	Pere Arquillué, Joan Pera i Tortell Poltrona, alguns dels noms...

Rof Carballo, un humanista

Juan Rof Carballo (1905-1994), pioner a Espanya de la medicina psicosomàtica i precursor de la neuropsicologia, va ser un buscador incansable, un explorador, un humanista, tal com es desprèn de la lectura, interessantíssima, de *Neurociencia y afectividad. La psicología de Juan Rof Carballo* (Erasmus Ediciones), de Consuelo Martínez Priego. Podríem dir que això que en genèric anomenem “coneixement” és com un cel ple d’estrelles de les quals només veiem una part ínfima, i encara de lluny o a través del telescopi. D’aquí ve que el savi antic afirmi amb humilitat i clarividència que quan més sap, sap que no sap res. És tan cert. Però també és cert que hi ha alguna cosa que ens tiba per dins, que ens empeny a la recerca amb l'ànim de fer llum en la ignorància, d'anar més enllà del que veiem a ull nu, segurament amb el desig tant d'aproximar-nos al coneixement dels fenòmens de l'existència (ciència) com de trobar-li el seu sentit últim (filosofia). L'humanisme és una conjunció d'aquests dos aspectes del saber. Rof Carballo va ser un d'aquests buscadors incansables. Mentre es formava dins del camp de la medicina clínica, aviat va sentir la necessitat d'ampliar els seus coneixements formant-se també en psicologia, sobretot en la psicoanàlisi, aleshores incipient a la península, així com en filosofia (l'humanisme del mestre Zubiri serà un agent inspirador de la seva obra). L'impressionant treball de Rof Carballo, que mai no va

Terra Nutrix

Teresa Costa-Gramunt
Escriptora

Som dialogals o no som. L'home no és mai només un individu

deixar de passar visita, és a dir, d'aplicar el seu saber científic i psicològic als seus pacients (dels quals, deia, aprenia constantment), va estendre's al camp intel·lectual amb una obra vasta i fecunda de descobriments. Dues de les troballes més interessants de la psicologia elaborada per Rof Carballo són: el “cervell intern” o “cervell emocional”, i la configuració de la personalitat a través de “l'òrdit afectiu”, és a dir, la nostra relació amb els altres. Així podríem dir a la manera de Shakespeare: Som dialogals o no ho som. Perquè, com diu el mateix Rof Carballo en un dels seus escrits, “l'home no és mai només un individu.” La individualitat sempre és en relació a l'alteritat, com la part sempre és en relació al tot. Un altre concepte rofià al meu parer de gran interès conceptual per entendre una pulsio afectiva que va més enllà de la libido o instint eròtic primari, és el que ell anomena “amor diatròfic”. L'amor diatròfic té a veure amb la cura envers els altres. En essència, l'amor maternal i paternal són diatròfics. Amor que, més enllà de l'àmbit familiar, s'estén a altres actituds de relació altruista, algunes esdevingudes professions de proximitat com ara la dels capellans, mestres, sanitaris, cuidadors. En un altre nivell, també un científic, un escriptor, un artista, un intel·lectual o un polític poden sentir-se cridats a obrar amb amor diatròfic. Juan Rof Carballo mateix és un exemple de personalitat oberta i disposada a aquest tipus d'amor de naturalesa generosa i desinteressada.

Catalunya, nou estat d'Europa

Aquest Onze de Setembre serà històric, i ho dic amb coneixement de causa després d'haver baixat a Barcelona cada Diada des que tenia catorze anys. Mai fins ara abans d'una Diada no havia notat aquest caliu que hi ha avui al carrer. La gent en parla, ho espera; els mitjans de comunicació saben que trençarà tots els esquemes i que ja res tornarà a ser com abans, i a les xarxes socials es fa bullir l'olla i de quina manera! Aquesta il·lusió que hi ha al carrer també s'assenta en les dades que ens van arribant de part dels organitzadors, amb centenars d'autocars i trens fletats per a l'ocasió i amb una infinitat d'actes locals que hi donen suport. Som davant de la més gran manifestació que hi haurà hagut mai a Catalunya i aquesta serà independentista. Per tant, qui cregui que no comparteix aquest objectiu no cal que vingui a fer el paperot per després aparèixer als mitjans de comunicació venent qualsevol altra moto per sabotejar la voluntat popular. Que quedi clar que allò que unirà la multitud baixant pel Passeig de Gràcia contenta i orgullosa serà la consecució d'un estat independent, i això serà un missatge molt clar cap a qui ens governa per a què faci un pas endavant cap a la creació de la República Catalana, que serà sens dubte la millor iniciativa per sortir de la crisi. Perquè si l'excusa de la crisi ha servit per generar la telecomèdia d'Eurovegas amb l'oposició de pràcticament tothom, ara el president Mas no pot amagar el cap sota l'ala quan la gran majoria d'aquest país reclama llibertat. I si algú en té dubtes que no passi pena, perquè un referèndum clar i directe ho ratificarà molt solemnement. N'estic segur. Després d'anys de molta feina, de moltes accions i campanyes que s'han fet i que han tret a la llum les contradiccions flagrants de l'Espanya de les autonomies, ara el món està pendent de nosaltres, de veure què fem i cap on volem anar. Per això, aquest Onze de Setembre tindrem l'oportunitat d'estirar la corda i quants més siguem abans farem caure l'estaca, o el que és el mateix, la bena que el govern porta als ulls i que no li deixa veure que l'únic present possible per aquest país és el de les nacions lliures i pròsperes. Catalunya tornarà a ser rica i plena si trenca amb Espanya i basteix la República Catalana, qualsevol altra alternativa continuarà amb el genocidi cultural que Madrid orchestra contra aquest país i amb l'empobriment constant i sagnant de la gent de Catalunya. Per això, que ningú no es quedi a casa, us animo a venir a la marxa unitària que ha convocat l'Assemblea Nacional Catalana. Com sempre, entre tots ho farem tot!

Penso que...

Pol Pagès
@polpages
Sant Quintí de Mediona

La manifestació més multitudinària de la història de Catalunya serà independentista

amb tu. Et trobarem molt a faltar. Seguirem treballant per transformar aquest món, com tu feies, repensant les coses i repensant la societat. **Col·lectiu Bosc Verd i entitats ecologistes del Penedès**

En memòria de l'Isidoro Rando
Dissabte passat, l'Isidoro Rando, ciutadà i exregidor de Sant Sadurn d'Anoia, ens deixava, després de

lluitar amb coratge contra una malaltia implacable. No volem fer un panegíric, tot i que si algú se'l mereix ben segur que és ell i els qui són com ell. L'Isidoro va decidir comprometre's en l'àmbit polític. La seva tasca dignifica la política, en uns temps en què aquesta ho necessita especialment, i ens recorda que és un servei. Però, més que fer un llistat de fets i esdeveniments, de projectes i programes, només volem

adreçar-li unes paraules que volem compartir amb tothom: Gràcies, Isidoro, Malgrat la distància que sembla que ens separa, et sabem a prop i et volem agrair la teva generositat i dedicació al bé comú. Gràcies per creure en les persones, per la teva delicadesa, per treballar per la preservació de la natura, per posar els interessos col·lectius per davant dels personals i pels teus esforços

incansables i convençuts per avançar cap a un món més humà i sostenible. I gràcies Berta, per la teva generositat inesgotable, que li ha permès ser qui és. **Francesc Torradeflot i Lourdes Vergés**
Sant Sadurní

Isidor Rando, per sempre més
Agrair a la senyora Rosa M. Fontanals per comunicar-me el desenllaç final, la mort del senyor Isidor

Rando. Em va impactar i emocionar. Són moments, instants, de records, de murmurs, sobretot de silenci i de melangia. Hom, algú, pot pensar que la meua actitud i pensament vers ell era negativa i rancorosa. S'equivoquen els que creuen que això és així. Si que érem adversaris, contrincants, en la política local, però també s'ha de saber que ens unia el respecte, la comprensió i l'educació, malgrat les nostres

diferències. Li comentava a la Sra. Fontanals que sabedor de la seva malaltia, em preocupava i era del meu interès la salut i l'evolució del meu amic Rando. Al meu partit, a les persones d'AMI, a les més properes a ell, els ho preguntava. Ell era govern, i jo oposició. Des del meu partit, des de la meua ploma estilogràfica, se'l criticava, se'l posava en evidència i se li retreia